

Arrest

nr. 172 841 van 4 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 augustus 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 juli 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing, de aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 29 maart 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.08.2011 werd ingediend en op 07.07.2011 werd aangevuld door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 25.07.2005 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, hier duurzaam verankerd zou zijn, hier haar leven zou opgebouwd hebben, goed Nederlands probeert te spreken, een aardig mondje Frans zou spreken, zich inschreef voor lessen Nederlands en Frans en ter staving een inschrijvingsformulier Nederlands d.d. 10.06.2010, een inschrijvingsbewijs cursus Frans d.d. 10.06.2010, een inschrijvingsbewijs cursus Frans d.d. 02.02.2010, een deelcertificaat Frans d.d. 27.05.2010, een inschrijvingsbewijs cursus Frans d.d. 25.09.2009 en een deelcertificaat Nederlands d.d. 30.06.2011 voorlegt, lid is van de bibliotheek is van Antwerpen, actief lid en vrijwilliger is bij de vereniging Tamu Samaj, werkbereid is, de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, tewerkgesteld zou kunnen worden wat zij probeert te staven met een arbeidsovereenkomst bij de werkgever Shahid sprl voor de werknemer K.C. Saran geboren op 05.06.1980, wat niet als bewijs van de werkbereidheid van betrokkene kan weerhouden worden aangezien dit een arbeidscontract van een andere persoon betreft, een hele vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben, zich zou aanpassen aan onze levenswijze en vier steunbrieven voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 25.07.2005, die afgesloten werd op 13.03.2007 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De duur van de procedure - namelijk ongeveer één jaar en acht maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor problemen, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, omdat de Maoïsten nog steeds burgers onder druk zouden zetten, afpersen en bedreigen, dat zij een risico zou lopen zich te moeten verantwoorden en dat haar leven gevaar zou lopen. Zij legt evenwel geen persoonlijke bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Bij de aanvraag werd een uittreksel van een reisverslag d.d. 01.05.2010 'Nepal in de ban van de maoïsten' gevoegd, (bron: <http://riemkepiemke.reismee.nl>). Dergelijk reisverslag kan bezwaarlijk aanzien worden als een bewijs dat betrokkene enig gevaar zou lopen. Het gaat enkel over de algemene situatie in Nepal op dat moment. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De

elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat zij tot een groep van kwetsbare personen behoort, dat zij een AI gekregen heeft nadat ze in hongerstaking was gegaan en dat zij nog liever wil sterven dan te moeten terugkeren. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het de betrokkene toekomt aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt waardoor zij verhinderd is de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. De vermelding dat verzoekster niet wil terugkeren, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft op geen enkele wijze aangetoond dat zij de aanvraag niet via de reguliere weg kan indienen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekster zich tevens beroept op een schending van het rechtzekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

De verzoekster citeert de motieven van de bestreden beslissingen en betoogt in de synthesememorie verder als volgt:

“Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekster aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekster diende een regularisatieaanvraag in op 18.08.2011 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet) .

In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw.

De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.*

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.*

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen , zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar,

dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.³ De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielpcedures
- humanitaire redenen
- illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens— Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2. 8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld, werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

*Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft , zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"*⁴

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

Verwerende partij stelt in haar nota dat: "In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en verzoekster er zich niet op kan beroepen"

Verzoekende partij wenst op te merken dat het opvallend is dat er tot op heden beslissingen worden genomen die duidelijk gebaseerd zijn op de instructie. De laatste beslissing die wij mochten ontvangen dateert van 04.03.2013.

Dit werd ook reeds aangehaald in het beroepsverzoekschrift, en verschillende voorbeelden werden gevoegd.

Verwerende partij stelt verder : "Het rechtszekerheidsbeginsel laat het bestuur niet toe om het beginsel contra legem toe te passen."

Dat deze opmerking voor verzoekster werkelijk onbegrijpelijk is !

Verwerende partij beschikt immers wel degelijk over de discretionaire bevoegdheid om de instructie toe te passen. Meer nog, ze blijft dit tot op heden doen!

Verzoekende partij vraagt immers niet om af te wijken van de wettelijke bepalingen maar slechts het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel te respecteren!

Dat dit getuigt van het feit dat verwerende partij het verzoekschrift van verzoekster slechts onzorgvuldig bekeken heeft!

Bovendien maakte verzoekster reeds duidelijk in haar verzoekschrift dat, indien verwerende partij (onterecht) van mening blijft dat zij de instructie dd 19.07.2009 niet dienen toe te passen, dat zij het dossier van verzoeker dient te toetsen aan de instructie dd 26.03.2009, die niet vernietigd werd.

Indien zij het beroepsverzoekschrift van verzoekster grondig hadden onderzocht, hadden zij gemerkt dat verzoekster dit wel degelijk (uitvoerig) uitlegt!

Indien men, desondanks het vorige, deze instructies niet wenst toe te passen en zo het gelijkheidsbeginsel schendt, dient het verblijf van cliënte sowieso geregulariseerd te worden op basis van de daarvoor geldende instructies die niet vernietigd werden.

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DVZ die deze criteria handhaafde. Deze criteria stelt het volgende:

"Immers vreemdelingen die vier jaar in de procedure zitten (drie jaar indien er schoolplichtige kinderen zijn), dienen geen buitengewone omstandigheden aan te tonen. Zij komen in aanmerking voor regularisatie gelet op hun langdurige procedure.

Ondertussen werden er nog bijkomende verduidelijkingen aangebracht inzake regularisatie en komen personen die gedurende diezelfde periode geen betekening van een uitvoerbare beslissing hebben ontvangen, eveneens in aanmerking tot regularisatie. Deze richtlijn wordt ondertussen ook steeds opnieuw gevolgd door de Directeur-Generaal Dienst Vreemdelingenzaken, uiteraard behoudens criminele feiten."

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoekster volledig aan deze voorwaarden voldoet, bijgevolg dient zij geregulariseerd te worden!

Dat er sprake is van machtsoverschrijding door DVZ! Het is niet omdat 'zij van mening zijn dat zij geen rekening dienen te houden met de instructies dd 19.07.2009, dat zij ook de voorgaande, nog geldende wetgeving, naast zich neer mogen leggen!

Verzoekster verbleef 4 jaar het grondgebied zonder een uitvoerbaar bevel te ontvangen. Dat verwerende partij dan ook de wettelijke bepalingen dient te respecteren en verzoekster dient te regulariseren op basis van vorige instructies!

Alhoewel verwerende partij in haar nota uitvoerig haar beslissing motiveert waarom men de instructies dd 19.07.2009 weigert toe te passen, gaat ze volledig voorbij aan de vorige, niet vernietigde, en dus nog geldende instructies.

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verzoekster geregulariseerd dienen te worden.

2. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem. 1997, nr. 4, p. 385) . Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste ' dat , de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoekster reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied verblijft.

Dat zij haar land van herkomst is ontvlucht omdat zij niet kon terugkeren.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Nepal om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien zij al verschillende jaren niet meer in Nepal is geweest! Zij heeft haar leven hier opgebouwd! Bovendien heeft zij niemand meer in haar land van herkomst die haar kan helpen.

Bovendien verblijft verzoekster van 2009 tot op heden volledig legaal op het grondgebied! Zij werd op 06.07.2009 in het bezit gesteld van een AI dat tot op heden geldig is. Zij kan dus niet terugkeren naar Nepal om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen!

DVZ heeft hier geen rekening mee gehouden in haar bestreden beslissing. Dit maakt dan ook andermaal een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Bovendien wordt het gelijkheidsbeginsel eveneens geschonden.. Daar waar verwerende partij andere aanvragen wel ontvankelijk verklaard, omwille van het feit dat verzoekers in het bezit zijn van een AI, maakt het ditmaal deze afweging niet. Meer nog, nergens in de bestreden beslissing wordt er enige melding gemaakt van het feit dat verzoekster nog steeds legaal op het grondgebied verblijft.

Dat de bestreden beslissing dus reeds vernietigd dient te worden omwille van het feit dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het AI van verzoekster. Dat dit dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel schendt!

3. Het feit dat betrokkene sinds 25.07.2005 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, hier duurzaam verankerd zou zijn, hier haar leven zou opgebouwd hebben, goed Nederlands probeert te spreken, een aardig mondje Frans zou spreken/ zich inschreef voor lessen Nederlands en Frans en ter staving een inschrijvingsbewijs cursus Nederlands dd 10.06.2010, een inschrijvingsbewijs cursus Frans dd 10.06.2010, een inschrijvingsbewijs cursus Frans dd 02.02.2010, een deelcertificaat Frans dd 27.05.2010, een inschrijvingsbewijs cursus Frans dd 25.09.2009 en een deelcertificaat Nederlands dd 30.06.2011 voorlegt, lid is van de bibliotheek van Antwerpen, actief lid en vrijwilliger is bij de vereniging Tamu Samaj, werkbereid is, de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, tewerkgesteld zou kunnen worden, wat zij probeert te staven met een arbeidsovereenkomst bij de werkgever Shahid spri voor de werknemer K. C. Saran geboren op 05.06.1980, wat niet als bewijs van de werkbereidheid van betrokkene kan weerhouden worden, aangezien dit een arbeidscontract van een andere persoon betreft, een hele vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben, zich zou aanpassen aan onze levenswijze en vier steunbrieven voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Dat verzoekster van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van haar aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kan verzoekster op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie niet kunnen 'leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen bijzondere omstandigheid kan uitmaken en uiteindelijk geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie en de aangehaalde redenen geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoekster niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ haar integratie niet betwist.

Ook uit bovenstaande stelling blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid van verwerende partij! Verzoekster voegde bij haar aanvraag een arbeidscontract op haar EIGEN naam (gelieve deze terug te vinden in de bijlage).

Het is dan ook onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert hier rekening mee te houden en pertinent volhoudt dat verzoekster een verkeerd arbeidscontract voegde....

Dat dit flagrant onwaar is en een grove schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Ook in de nota die verwerende partij opstelt wordt nogmaals verwezen naar het foutieve arbeidscontract.

De nota vermeldt het volgende: "Verzoekster voegde een arbeidscontract (stuk 11) bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dd 18 augustus 2011. Eenvoudige lezing toont aan dat dit arbeidscontract niet op naam van verzoekster staat, doch wel op naam van K.C. Saran, zoals de bestreden beslissing overigens terecht motiveert."

In eerste instantie wenst verzoekster op te merken dat de bestreden beslissing dit geenszins terecht motiveert.

Verzoekster voegde een arbeidscontract op haar eigen naam! Het is onzorgvuldig en kennelijk onredelijk van DVZ om hier geen rekening mee te houden.

Vervolgens wenst verzoekster op te merken dat zij haar arbeidscontract, op eigen naam, nogmaals voegde bij haar beroepsverzoekschrift en dat verwerende partij nogmaals weigerde hier rekening mee te houden.

Dit is onaanvaardbaar. Louter stellen dat een 'eenvoudige lezing' zou aantonen dat de bestreden beslissing terecht gemotiveerd zou zijn is onaanvaardbaar en flagrant onwaar! Een eenvoudige lezing van het arbeidscontract zou immers aantonen dat het arbeidscontract wel degelijk op naam van verzoekster staat!

4. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 25.07.2005 die afgesloten werd op 13.03.2007 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De duur van de procedure-namelijk ongeveer één jaar en acht maanden, was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat deze opmerking getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekster.

Verzoekster doorliep inderdaad een asielprocedure van één jaar en acht maand. Doch, zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier van verzoekster, werd zij in 2009 in het bezit gesteld van een AI.

Dat zij ondertussen reeds 4 jaar ononderbroken legaal op het grondgebied verblijft met behulp van een AI, en een asielprocedure van 1 jaar en 8 maanden doorlopen heeft, en haar verblijf dus geregulariseerd dient te worden op basis van de instructie dd 26.03.2009. (Die tot op heden nog niet vernietigd werd en dus nog steeds geldt.)

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DVZ die deze criteria handhaafde. Deze criteria stelt het volgende:

" Immers vreemdelingen die vier jaar in de procedure zitten (drie jaar indien er schoolplichtige kinderen zijn), dienen geen buitengewone omstandigheden aan te tonen. Zij komen in aanmerking voor regularisatie gelet op hun langdurige procedure.

Ondertussen werden er nog bijkomende verduidelijkingen aangebracht inzake regularisatie en komen personen die gedurende diezelfde periode geen betekening van een uitvoerbare beslissing hebben ontvangen, eveneens in aanmerking tot regularisatie. Deze richtlijn wordt ondertussen ook steeds opnieuw gevolgd door de Directeur- Generaal Dienst Vreemdelingenzaken, uiteraard behoudens criminele feiten."

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoekster volledig aan deze voorwaarden voldoet, bijgevolg dient ze geregulariseerd te worden!

Dat er sprake is van machtsoverschrijding door DVZ! Het is niet omdat zij van mening zijn dat zij geen rekening dienen te houden met de instructies dd 19.07.2009, dat zij, ook de voorgaande, nog geldende wetgeving, naast zich neer mogen leggen!

5. Betrokkene beweert dat zij vreest voor problemen, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, omdat de Maoïsten nog steeds burgers onder druk zouden zetten, afpersen en bedreigen, dat zij een risico zou lopen zich te moeten verantwoorden en dat haar leven gevaar zou lopen. Zij legt evenwel geen persoonlijke bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Bij aanvraag werd een uittreksel van een reisverslag dd 01.05.2010 *Nepal in de ban van de maoïsten' gevoegd, (bron: <http://riemkepiemke.reismee.nl>). Dergelijk reisverslag kan bezwaarlijk aanzien worden als een bewijs dat betrokkene enig gevaar zou lopen. Het gaat enkel over de algehele situatie in Nepal op dat moment. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: " Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoekster niet in concreto aantonen dat haar leven in gevaar is indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst!

Verzoekster is al een achttal jaar niet meer in haar land van herkomst geweest!

Zij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om haar gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien zij concrete bewijzen wil verzamelen, is haar leven in gevaar!

Dat het uit de bijgevoegde mediaberichtgeving blijkt dat de situatie in Nepal nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengt, zodat zij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor haar fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Zij heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien is haar leven in gevaar omwille van het sociaal statuut dat zij zou verkrijgen als alleenstaande vrouw.

Verzoekster kan dit niet toepassen op haar persoonlijke situatie, zij kan immers niet terugkeren naar haar land van herkomst! Zij is Nepal ontvlucht uit schrik voor haar leven!

Dat zij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat verzoekster wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Nepal te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

Bezwaarlijk kan men stellen dat een onderzoek, in het kader van de asielprocedure, meer dan 8 jaar geleden, een accuraat beeld geeft over de huidige veiligheidssituatie in Nepal.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr.. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Uw Raad sprak zich recent nog uit over het feit dat DVZ zijn beslissingen dient te nemen op basis van actuele informatie over het land van herkomst.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

6. Wat de vermeende schending van dit artikel van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verzoekster bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

*Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.
(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).*

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoekster is uit haar land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien zij terugkeert naar haar land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Immers zij is uit het land gevlucht en is er al geruime tijd niet meer geweest. Zij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren!

Hoe kan zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Nepal, als zij daar al jaren niet meer geweest is??

Zij heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

7. Betrokkene haalt aan dat zij tot een groep van kwetsbare personen behoort, dat zij een AI gekregen heeft, nadat ze in hongerstaking was gegaan en dat zij nog liever wil sterven dan te moeten terugkeren. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het de betrokkene toekomt aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt waardoor zij verhinderd is de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. De vermelding dat verzoekster niet wil terugkeren, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft op geen enkele wijze aangetoond dat zij de aanvraag niet via de reguliere weg kan indienen.

Dat deze opmerking werkelijk onbegrijpelijk is voor verzoekster!

Zoals verwerende partij zelf aanhaalt in haar beslissing, is verzoekster in het bezit van een AI en verblijft zij dus legaal op het grondgebied. Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt!

Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Neemt men deze procedure eigenlijk nog au serieux?!

Men kan toch niet van verzoekster verwachten dat zij naar Nepal reist om daar een aanvraag in te dienen, terwijl zij volledig legaal op het Belgisch grondgebied verblijft?!

Men dient minstens te onderzoeken waarom ze in het bezit is van een AI. Verwerende partij blijkt dit echter niet te weten ofwel maakt men een flagrante fout door hier nergens in de bestreden beslissing rekening mee te houden.

Zij kan haar leven, en alles wat zij hier heeft opgebouwd niet zomaar achterlaten!

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat zij nog steeds de procedure doorloopt. Verzoekster kan uit de bestreden beslissing op

geen enkele manier afleiden dat men hier rekening mee heeft gehouden. Dat dit dan ook (nogmaals) een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

DVZ dient rekening te houden met het langdurig (voornamelijk legaal) verblijf van verzoekster en haar te regulariseren!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verwerende partij stelt in haar nota het volgende: "Verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom het bezit van een attest van Immatriculatie op zich een buitengewone omstandigheid zou vormen (...) Deze stelling van verwerende partij is werkelijk onbegrijpelijk en schendt het vertrouwensbeginsel!"

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

Verzoekster diende haar aanvraag op basis van art 9bis in op 18.08.2011, toen zij nog in het bezit was van een AI, en perfect legaal op het grondgebied verbleef.

Dat er toen dus wel degelijk sprake was van buitengewone omstandigheden waardoor verzoekster haar aanvraag in België indiende.

Het is onredelijk van DVZ om nu te verwijzen naar een beslissing dd 17.04.2012 waarbij de aanvraag op basis van art 9ter ongegrond werd verklaard, waardoor verzoekster niet langer in het bezit is van een AI. Het lijkt wel alsof verwerende partij gewacht heeft om de aanvraag van verzoekster te behandelen tot zij niet meer in het bezit zou zijn van een AI.

Deze fout van verwerende partij blijkt des te flagranter te zijn nu blijkt dat verzoekster nog steeds in het bezit is van een AI. (zie bijlage)

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt! Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat het verblijf van verzoekster beëindigd zou worden!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht is om het verblijf van verzoekster zonder gegronde redenen te beëindigen en haar dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verzoekster helemaal niet inzielt op welke basis men haar argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in feite als in rechte, aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekster de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland. De gemachtigde gaat uitgebreid in op alle argumenten die door de verzoekster in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd. Verder verduidelijkt de gemachtigde waarom de elementen van integratie enkel in de fase ten gronde worden behandeld.

Uit het betoog van de verzoekster kan niet blijken op welk punt deze uitvoerige motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, wordt niet aangetoond.

In zoverre de verzoekster, in verschillende onderdelen van het enige middel, de onderscheiden motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel wordt dan ook verder onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht, en dit samen met de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). *In casu* dient evenwel te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing werd genomen in antwoord op een aanvraag vanwege de verzoekster om in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Een dergelijke mogelijkheid tot het bekomen van een verblijfsmachtiging betreft een gunstmaatregel, zodat het aan de aanvrager toekomt om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij de samenstelling van zijn aanvraagdossier. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt *in casu* bijgevolg tevens ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam de verzoekster dan ook toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen met betrekking tot het aanvoeren en staven van de "*buitengewone omstandigheden*" in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dit zijn de concrete elementen die de verzoekster zouden verhinderen om de aanvraag via de reguliere weg, vanuit het buitenland in te dienen.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft dient te worden opgemerkt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het

redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Ook bij het onderzoek naar het naleven van het redelijkheidsbeginsel is het de Raad niet toegestaan het oordeel van het bestuur over te doen, maar kan hij enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 11 augustus 2011 te Brussel een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepaling, dit is *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekster tevens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet houdt een uitzondering in op de bepalingen van artikel 9 van de vreemdelingenwet en luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde overeenkomstig artikel 9bis van de

vreemdelingenwet dan ook na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden zijn aangevoerd die de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekster had ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.3. De verzoekster richt zich vooreerst tegen de motivering dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn omdat deze instructie is vernietigd door de Raad van State.

De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing alsook in de nota met opmerkingen op goede gronden aangeeft dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198 769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* en *ex tunc* zodat de instructie niet kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kon worden toegepast.

De Raad van State heeft de voormelde instructie met zijn arrest nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verweerder er geen toepassing van kon en mocht maken. De verzoekster kan dan ook niet van de gemachtigde verwachten dat hij de vernietigde instructie van 19 juli 2009 zou toepassen in haar geval. De gemachtigde is er als orgaan van het actief bestuur in tegendeel toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet op basis van de voorwaarden die weliswaar in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag doch die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, gelet op de vernietiging met terugwerkende kracht, worden geacht nooit te hebben bestaan.

De stelling van de verzoekster dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden en het betoog betreffende het aantal regularisatiedossiers, aanvragen, geregulariseerde personen, dat de Dienst Vreemdelingenzaken nog altijd beslissingen zou nemen waarin verwezen wordt naar de instructie, dat op basis van de instructie nog steeds verblijfsmachtigingen zouden worden toegekend en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt te veronderstellen, dient de gemachtigde immers de wet te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat het thans in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Ook het betoog en de bij het verzoekschrift gevoegde stukken waaruit zou moeten blijken dat de verweerder – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – nog beslissingen nam op basis van deze instructie, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing die op wettige wijze toepassing maakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder daarbij acht te slaan op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris of de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet zouden hebben meegedeeld dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald, is zonder belang. De Raad is

namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben. In tegenstelling tot wat de verzoekster betoogt, handelt de gemachtigde van de staatssecretaris dus geenszins onredelijk door er op te wijzen dat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

Waar de verzoekster voorhoudt dat haar aanvraag, gelet op het voornoemde vernietigingsarrest van de Raad van State, diende te worden afgetoetst aan de (criteria van) de instructie van 26 maart 2009 die niet werd vernietigd, merkt de Raad vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster zich bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 augustus 2011 slechts op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 beriep, zij gaf hierbij meer bepaalde de criteria 2.8.A en 2.1 tot 2.6 aan en stelde in de aanvraag zelf uitdrukkelijk het volgende *“zij valt dus onder de categorie 2B Prangende humanitaire omstandigheden van de vernietigde instructies van 19 juli 2009”*. Er valt dan ook niet in te zien waarom de verzoekster, op wie in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onmiskenbaar de bewijslast rust om de buitengewone omstandigheden aan te tonen, niet in te zien waarom de gemachtigde zou moeten motiveren aangaande een instructie waarop de verzoekster zich bij haar aanvraag op geen enkele wijze heeft gebaseerd. Van enige machtsoverschrijding is dan ook geen sprake.

Verder dient opgemerkt te worden dat de criteria van de instructie van 26 maart 2009 integraal werden overgenomen in de instructie van 19 juli 2009, zodat de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009, meteen impliceert dat de criteria van de instructie van 26 maart 2009 eveneens niet meer van toepassing zijn. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de criteria van de instructie van 16 maart 2009 moesten worden toegepast in haar geval.

De verzoekster kan voorts niet dienstig een redenering opbouwen, ontleend aan deze verschillende instructies, dat aangezien hun aanvraag voldoet aan de inhoudelijke criteria van de instructie van 19 juli 2009 en de instructies van 26 maart 2009, zij ook tot een verblijf dienden te worden gemachtigd. De verzoekster kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructies hetzij het niet toepassen van voornoemde instructies, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332). Het betoog dat de verzoekster reeds vier jaar in België heeft verbleven zonder een uitvoerbaar bevel te krijgen, is dan ook niet dienstig.

De beginselen van behoorlijk bestuur laten de verweerder overigens hoe dan ook niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR CO40157F). De verzoekster behoorde te weten dat de verwerende partij is gebonden door de wet en dat zij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren.

In zoverre de verzoekster stelt dat *“ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen”*, kan zij gevolgd worden. Evenwel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de door de verzoekster aangehaalde buitengewone omstandigheden werden beoordeeld op hun waarde en dat dienaangaande werd gemotiveerd. Een dergelijke boordeling volstaat in het licht van het onontvankelijk verklaren van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij tevens op dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard, zodat geenszins uitspraak wordt gedaan over de vraag of de verzoekster gelet op haar situatie, ten gronde in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging maar enkel wordt geoordeeld dat zij niet heeft aangetoond zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen de aanvraag via de geijkte weg in te dienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Waar de verzoekster een schending van het gelijkheidsbeginsel ontwaart in het gegeven dat andere aanvragen wel onmiddellijk behandeld werden en onvankelijk en gegrond werden verklaard, gaat de verzoekster er vooreerst geheel aan voorbij dat zij haar aanvraag niet indiende in de door haar vermelde periode september tot december 2009, maar wel ruimschoots later op 11 augustus 2011. In haar aanvraag gaf de verzoekster bovendien zelf te kennen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 werden vernietigd.

Voorst dient te worden opgemerkt dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat de verweerder in het

verleden, zowel vóór als na het voormelde vernietigingsarrest van de Raad van State, met miskenning van wat bepaald is in artikel 9bis van de vreemdelingenwet verblijfsmachtigingen zou hebben toegekend, leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook *in casu* de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

Het betoog van de verzoekster dat de betreffende regularisatiedossiers opnieuw zouden moeten bekeken worden, heeft evenmin een juridische basis en doet geen afbreuk aan de wettigheid van de motieven van de *in casu* bestreden beslissing.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan op dit punt bijgevolg niet worden weerhouden.

Waar de verzoekster verwijst naar de mededelingen, toelichtingen en verklaringen op de site van binnenlandse zaken, op de site van Kruispunt-Migratie en van (het kabinet van) de staatssecretarissen betreffende de toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet wijst de Raad er op dat, daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekster er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven, deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. In de mate dat de verzoekster hierbij tevens verwijst naar het vertrouwensbeginsel, wordt opgemerkt dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Het is gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoeksters betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

In verband met de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het rechtszekerheidsbeginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Gelet op de bespreking hierboven kan geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden aangenomen.

3.4. Met betrekking tot de passage in de bestreden beslissing *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, stelt de Raad vast dat de verzoekster vooreerst een louter theoretisch betoog voert omtrent het begrip *“buitengewone omstandigheid”* zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Met dit rechtstheoretische betoog maakt de verzoekster echter niet duidelijke hoe de motivering van de bestreden beslissing er dan precies op zou wijzen dat het begrip *“buitengewone omstandigheid” in casu* op foutieve of kennelijk onredelijke wijze zou zijn toegepast.

Vervolgens haalt de verzoekster een aantal feitelijke elementen aan, waarvan sommige in de aanvraag werden aangehaald en andere niet. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster er in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet op heeft gewezen dat zij niemand meer zou hebben in haar land van herkomst die haar kan helpen. De gemachtigde kon dit element dan ook niet in rekening nemen aangezien hij er niet van in kennis was, zodat de verzoekster met dit argument evenmin de onwettigheid van de bestreden beslissing kan aantonen. Met het louter herhalen van een aantal elementen uit de aanvraag en het toevoegen van nieuwe elementen, en de daaraan gekoppelde gevolgtrekking *“dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden”*, geeft de verzoekster te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de verweerder, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het dient te worden benadrukt dat de Raad *in casu* optreedt als annulatierechter. Hij kan dus niet, zoals een feitenrechter, de beoordeling van de aanvraag overdoen en zich op dit punt in de plaats van het bevoegde bestuur stellen. De beschouwingen van de verzoekster betreffen de opportuniteit van de bestreden beslissing en zijn daarom niet dienstig.

De kritiek dat uit de boven geciteerde motivering niet kan worden afgeleid waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, is voorts evenmin dienstig. De verzoekster viseert in dit specifiek middelenonderdeel immers slechts de globale beoordeling van de gemachtigde (*"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."*) terwijl deze globale beoordeling van de aanvraag in de bestreden beslissing verder wordt uitgewerkt met de volgende nadere vaststellingen:

"Het feit dat betrokkene sinds 25.07.2005 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, hier duurzaam verankerd zou zijn, hier haar leven zou opgebouwd hebben, goed Nederlands probeert te spreken, een aardig mondje Frans zou spreken, zich inschreef voor lessen Nederlands en Frans en ter staving een inschrijvingsformulier Nederlands d.d. 10.06.2010, een inschrijvingsbewijs cursus Frans d.d. 10.06.2010, een inschrijvingsbewijs cursus Frans d.d. 02.02.2010, een deelcertificaat Frans d.d. 27.05.2010, een inschrijvingsbewijs cursus Frans d.d. 25.09.2009 en een deelcertificaat Nederlands d.d. 30.06.2011 voorlegt, lid is van de bibliotheek is van Antwerpen, actief lid en vrijwilliger is bij de vereniging Tamu Samaj, werkbereid is, de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, tewerkgesteld zou kunnen worden wat zij probeert te staven met een arbeidsovereenkomst bij de werkgever Shahid sprl voor de werknemer K.C. Saran geboren op 05.06.1980, wat niet als bewijs van de werkbereidheid van betrokkene kan weerhouden worden aangezien dit een arbeidscontract van een andere persoon betreft, een hele vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben, zich zou aanpassen aan onze levenswijze en vier steunbrieven voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 25.07.2005, die afgesloten werd op 13.03.2007 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De duur van de procedure - namelijk ongeveer één jaar en acht maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor problemen, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, omdat de Maoïsten nog steeds burgers onder druk zouden zetten, afpersen en bedreigen, dat zij een risico zou lopen zich te moeten verantwoorden en dat haar leven gevaar zou lopen. Zij legt evenwel geen persoonlijke bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Bij de aanvraag werd een uittreksel van een reisverslag d.d. 01.05.2010 'Nepal in de ban van de maoïsten' gevoegd, (bron: <http://riemkepiemke.reismee.nl>). Dergelijk reisverslag kan bezwaarlijk aanzien worden als een bewijs dat betrokkene enig gevaar zou lopen. Het gaat enkel over de algemene situatie in Nepal op dat moment. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat zij tot een groep van kwetsbare personen behoort, dat zij een AI gekregen heeft nadat ze in hongerstaking was gegaan en dat zij nog liever wil sterven dan te moeten terugkeren. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het de betrokkene toekomt aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt waardoor zij verhinderd is de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. De vermelding dat verzoekster niet wil terugkeren, kan niet aanzien worden als

een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft op geen enkele wijze aangetoond dat zij de aanvraag niet via de reguliere weg kan indienen."

Uit de aldus geboden motivering blijkt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, dat het argument dat de verzoekster in het bezit is van een attest van immatriculatie (hierna: A.I.) wel degelijk in rekening werd genomen. Hieromtrent werd het volgende geoordeeld: *"Betrokkene haalt aan dat zij tot een groep van kwetsbare personen behoort, dat zij een A.I. gekregen heeft nadat ze in hongerstaking was gegaan en dat zij nog liever wil sterven dan te moeten terugkeren. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het de betrokkene toekomt aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt waardoor zij verhinderd is de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. De vermelding dat verzoekster niet wil terugkeren, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft op geen enkele wijze aangetoond dat zij de aanvraag niet via de reguliere weg kan indienen."* De verzoekster gaat nergens in op deze beoordeling en zij toont er dan ook het kennelijke onredelijk of onjuist karakter niet van aan. Op dit punt wordt dan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster zich in haar aanvraag beriep op het A.I. dat zij heeft verkregen nadat ze in hongerstaking was gegaan. In weerwil van hetgeen de verzoekster thans laat uitschijnen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat dit A.I. nog steeds geldig was op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen. In tegendeel blijkt dat de gemachtigde bij beslissing van 17 april 2012 is overgegaan tot de intrekking van verzoeksters A.I.. Er valt dan ook niet in te zien hoe de gemachtigde tegen de feiten in zou kunnen motiveren dat de verzoekster nog steeds legaal op het grondgebied verblijft. De verzoekster voegt bij de synthesememorie een A.I. waarmee zij tracht aan te tonen dat zij *"nog steeds"* legaal op het grondgebied verblijft. De Raad stelt echter vast dat het thans bijgebrachte A.I. slechts dateert van 4 maart 2013, dit is dus ruimschoots na het treffen van de bestreden beslissing. De gemachtigde kon dit document dan ook onmogelijk in rekening nemen, zodat de verzoekster hier niet dienstig kan naar verwijzen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Waar de verzoekster in dit kader gewag maakt van een schending van het gelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel omdat *"andere aanvragen"* wel ontvankelijk werden verklaard omwille van het feit dat men in het bezit was van een A.I., mist haar betoog dan ook grondslag, benevens nog de vaststelling dat dit betoog met geen enkel concreet element wordt onderbouwd en dus neerkomt op een blote bewering die hoe dan ook niet tot de nietigverklaring kan leiden.

In de mate dat de verzoekster betoogt dat zij op het moment van het indienen van de aanvraag nog in het bezit was van een A.I. en waar zij insinueert dat de gemachtigde gewacht heeft om de aanvraag onontvankelijk te verklaren tot wanneer zij niet meer in het bezit zou zijn van een A.I., merkt de Raad op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Bovendien nam de behandeling van verzoeksters verblijfsaanvraag minder dan 11 maanden in beslag, hetgeen als een normale behandelingsduur kan worden beschouwd. De insinuatie van de verzoekster dat de gemachtigde moedwillig zou hebben gewacht met het nemen van een onontvankelijkheidsbeslissing, vindt geen enkele steun in de thans voorliggende stukken.

3.5. Waar de verzoekster aangeeft dat zij geregulariseerd dient te worden omdat de integratie en lokale verankering niet wordt betwist, merkt de Raad op dat dit betoog vooralsnog voorbarig is. De bestreden beslissing houdt immers in dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk is omdat geen buitengewone omstandigheden werden weerhouden die verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Bij een dergelijke beslissing kan dan ook niet vooruit worden gelopen op de beslissing ten gronde, die enkel kan worden genomen indien een ontvankelijke aanvraag voorligt. Het is *in casu* derhalve irrelevant of de integratie, de lokale verankering of het langdurig verblijf al dan niet kan leiden tot een regularisatie. De gemachtigde diende hieromtrent dan ook geen standpunt in te nemen bij het treffen van de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing.

De verzoekster meent voorts dat de gemachtigde diende te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden akte wel degelijk wordt toegelicht waarom de elementen van integratie en het verblijf sinds 25 juli 2005 geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Er wordt namelijk aangegeven dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en dat zij het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek overeenkomstig artikel 9, tweede lid

van de vreemdelingenwet. De verzoekster toont niet aan dat deze motivering niet afdoende of kennelijk onredelijk zou zijn.

De Raad merkt bovendien op dat de gemachtigde op goede gronden vaststelt dat de voormelde elementen niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat zij eventueel bij een onderzoek ten gronde, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, onderzocht kunnen worden, dit is wanneer de aanvraag via de geëigende procedure wordt ingediend bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Enerzijds dient te worden opgemerkt dat de verzoekster in haar verblijfsaanvraag van 11 augustus 2011 onder een punt B. *“Argumenten ten gronde: Humanitaire redenen en duurzame bindingen”* haar integratie (werkbereidheid, eigen inkomen, vrienden en kennissenkring, kennis van de Nederlandse en Franse taal, sociale banden met België, verblijf van 5,5 jaar) heeft aangebracht als elementen die bij de gegrondheid van de aanvraag zouden moeten leiden tot een regularisatie van haar verblijf. De verzoekster kan niet verwachten dat de gemachtigde deze elementen ten gronde herkwatificeert en onderzoekt als ware het elementen betreffende de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De stelling van het bestuur dat de elementen met betrekking tot de integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, vindt bovendien steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekster maakt niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Het loutere feit dat de verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde en op algemene wijze stelt dat de elementen van integratie en lang verblijf wel buitengewone omstandigheden zijn, zonder verder in te gaan op de concrete motivering, kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het arrest nr. 80.255 waarnaar de verzoekster verwijst, betreft een zaak waarin de Raad een beslissing tot ongegrondheid van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vernietigt. Uiteraard moet in de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag gemotiveerd worden waarom de integratie niet voldoende is om een verblijfsrecht toe te kennen. Deze vraag is thans echter niet aan de orde, daar hier een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorligt.

Waar de verzoekster betoogt dat de gemachtigde foutief vaststelt dat zij een arbeidscontract heeft voorgelegd dat niet op haar eigen naam staat maar op naam van de werknemer K.C. Saran, merkt de Raad op dat de bevindingen van de gemachtigde steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Het bewuste arbeidscontract op naam van K.C. Saran betreft het stuk 11 dat door de verzoekster bij de verblijfsaanvraag werd gevoegd. Het betoog van de verzoekster mist dan ook feitelijke grondslag. Het arbeidscontract dat de verzoekster thans bij het verzoekschrift voegt, dat wel haar naam vermeldt, doet hieraan geen afbreuk. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat dit arbeidscontract niet ten nuttigen tijde aan de diensten van de verweerder werd overgemaakt. De Raad kan bij zijn wettigheidstoezicht enkel rekening houden met de stukken die aan de verweerder voorlagen op het moment dat hij zijn beslissing trof, en hij zou zijn bevoegdheid overschrijden door een bestuursbeslissing te vernietigen op grond van een stuk waarover de beslissingnemende overheid geen kennis kon hebben ten tijde van het treffen van de beslissing. De verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar een ander arbeidscontract dan datgene dat zij in het kader van haar aanvraag heeft voorgelegd.

3.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM bevat de bestreden beslissing de volgende motieven:

“Betrokkene beweert dat zij vreest voor problemen, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, omdat de Maoïsten nog steeds burgers onder druk zouden zetten, afpersen en bedreigen, dat zij een risico zou lopen zich te moeten verantwoorden en dat haar leven gevaar zou lopen. Zij legt evenwel geen persoonlijke bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Bij de aanvraag werd een uittreksel van een reisverslag d.d. 01.05.2010 'Nepal in de ban van de maoïsten' gevoegd, (bron: <http://riemkepiemke.reismee.nl>). Dergelijk reisverslag kan bezwaarlijk aanzien worden als een bewijs dat

betrokkene enig gevaar zou lopen. Het gaat enkel over de algemene situatie in Nepal op dat moment. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

Deze motieven stroken met de gegevens van het administratief dossier. De Raad benadrukt dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, de verzoekster moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekster dienaangaande als volgt: *"Verzoekster is al een achttal jaar niet meer in haar land van herkomst geweest!*

Zij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om haar gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien zij concrete bewijzen wil verzamelen, is haar leven in gevaar!

Dat het uit de bijgevoegde mediaberichtgeving blijkt dat de situatie in Nepal nog niet onder controle is."

Wederom verwijst de verzoekster naar een stuk, met name een artikel van Amnesty International van 10 april 2009 (inventaris verzoekschrift, stuk 6) waarvan uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij het niet aan de diensten van de gemachtigde heeft overgemaakt ter ondersteuning van haar aanvraag. Aangezien de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij de aanvrager en dus bij de verzoekster zelf ligt, kan zij thans niet dienstig verwijzen naar een stuk dat zij niet ten nuttigen tijde aan de diensten van de verweerder heeft overgemaakt. De Raad benadrukt dat de verzoekster zelf dient aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland, zodat het niet aan de gemachtigde is om zelf op zoek te gaan naar omstandigheden in het land van herkomst die niet worden ingeroepen door de verzoekster zelf. Wederom dient te worden opgemerkt dat de Raad zijn bevoegdheid als annulatierechter zou overschrijden door een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te vernietigen op grond van nieuwe informatie, die niet voorlag op het moment van de bestreden beslissing, die slechts voor het eerst bij het verzoekschrift wordt aangebracht. Het gegeven dat de verzoekster thans voor het eerst een informatie en een argumentatie naar voor brengt omtrent het sociaal statuut van de alleenstaande vrouw in Nepal is dan ook niet dienstig. Ook de loutere beweringen dat zij onder de bescherming van artikel 3 van het EVRM valt omdat zij schrik heeft slachtoffer te zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst, of ernstige bedreiging van haar leven of willekeurig geweld, kan niet tot de nietigverklaring leiden en zulks niet enkel omdat de verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen maar tevens omdat de Raad optreedt als annulatierechter en hij dus geen onderzoeksbevoegdheid dienaangaande heeft.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de verzoekster in haar verzoekschrift zelf uitdrukkelijk stelt dat zij niet *in concreto* kan aantonen dat haar leven in gevaar is indien zij terugkeert naar hun land van herkomst. Hiermee bevestigt de verzoekster het motief dat zij in het kader van de in de aanvraag aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM heeft nagelaten haar beweringen te staven met een begin van bewijs.

Het zou volgens de verzoekster evenwel onredelijk zijn van de verweerder om concrete bewijzen te vragen, omdat haar leven in gevaar zou zijn indien zij deze bewijzen wilt verzamelen. Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekster zich beperkt tot loutere en zeer vage beweringen als zou zij, op gevaar voor het leven, geen ondersteunende elementen betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kunnen bemachtigen. Het vage en ongefundeerde betoog van de verzoekster volstaat dan ook niet om tot de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Waar de verzoekster stelt dat de gemachtigde geen actueel onderzoek naar haar vrees heeft gevoerd, maar verwijst naar het onderzoek van de asielpcedure dat dateert van meer dan acht jaar geleden, wijst de Raad erop dat de verzoekster zich hier richt een duidelijk ten overvloede gegeven motief in de bestreden beslissing. De gemachtigde stelt slechts op louter bijkomstige wijze vast dat de verzoekster geen nieuwe elementen heeft aangebracht dan diegene die zij reeds heeft bijgebracht ten overstaan van de asielinstanties en die door deze instanties niet werden weerhouden. Nogmaals herhaalt en benadrukt de Raad voorts dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden bij de verzoekster zelf ligt. Het kwam de verzoekster, als aanvrager, dan ook toe om bij het opstellen van haar aanvraag de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en precies uiteen te zetten waar precies het beletsel zou zijn gelegen om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. De verzoekster betwist niet dat zij geen andere elementen heeft bijgebracht dan diegene die zij reeds in het kader van haar asielaanvraag heeft aangevoerd. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing stroken bovendien met de stukken van het administratief dossier. De verzoekster kan dan ook niet achteraf haar beklag doen over een niet actuele beoordeling van de gemachtigde wanneer zij zelf bij haar aanvraag heeft nagelaten concrete en actuele elementen, andere dan die welke reeds in het kader van de asielaanvraag werden aangevoerd, voor te leggen teneinde aan te tonen dat er voor haar buitengewone omstandigheden aan de orde zijn die haar verhinderen de aanvraag in te dienen vanuit haar land van herkomst.

Het arrest van de Raad van State nr. 110.548 waarnaar de verzoekster verwijst is voorts niet ter zake dienend. Dit arrest stelt immers dat een seizoenarbeid niet *per se* een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, kwestie die *in casu* helemaal niet aan de orde is.

3.7. Waar de verzoekster stelt dat de gemachtigde heeft verzuimd om rekening te houden met het feit dat zij nog steeds een medische procedure doorloopt, merkt de Raad - in verwijzing naar hetgeen hierboven reeds meermaals werd gesteld omtrent de bewijslast aangaande de buitengewone omstandigheden - op dat op dit punt geen onzorgvuldig handelen van de gemachtigde kan worden vastgesteld nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster van dit element geen melding heeft gemaakt ter ondersteuning van de thans voorliggende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Uit hetgeen voorafgaat en uit de voorliggende stukken blijkt bovendien dat verzoeksters medische verblijfsprocedure, dit is een onderscheiden verblijfsprocedure op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, bij beslissing van 17 april 2012 ongegrond werd verklaard, zodat geenszins blijkt dat de verzoekster op het moment van de thans bestreden beslissing nog steeds de medische procedure doorliep.

3.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet aantoont dat de gemachtigde de hem voorgelegde verblijfsaanvraag niet correct heeft beoordeeld of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen noch dat met bepaalde elementen in het dossier ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Ten slotte merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Een schending van artikel 9*bis*, het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin kan een schending worden vastgesteld van de materiële motiveringsplicht, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel noch van enig ander, niet gespecificeerd beginsel van behoorlijk bestuur.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE